

เป็นเซลล์ต้องอดทน สิบสองชมต้องไม่ตาย

กลัวรัก ฉบับนักขาย

พรสวรรค์

กลุ่รัก ฉบับนักขาย

พรสวรรค์

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ขีดเขียนด้วยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ กระดาษเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ร้านรวมย์ทุกจังหวัด

กลรักฉบับนักขาย

โดย พรวรา พุทธิ

ราคา 195 บาท

ลำดับที่ 443

ISBN 978-616-00-4092-6

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2563

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี้ แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกฤตบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรณยรัชต์ เขียวไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : พัชรภรณ์ ดิษฐะบำรุง

ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง จัดรูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเชียเพรส (1989) จำกัด

สตาปอร์นบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

บทนำ

ทันทีที่ประตูร้านเสื้อผ้าแบรนด์เนมเปิดออก ผู้คนต่าง
กรูกันเข้าไปคว้าเสื้อผ้าที่ตัวเองหมายตาเอาไว้ การมารวมตัวกันอย่าง
ไม่ได้นัดหมายจากทั่วสารทิศนี้ มีแรงดึงดูดจากตัวอักษรภาษาอังกฤษ
เพียงสี่ตัวที่ทรงพลังภาพเหลือเกิน

ตัวอักษรสี่ตัวที่เวลานั้นก็คือ S A L E

“คุณๆ ตัวนั้นนะ มันไม่ลดราคานะ ดูดีๆ ถ้าลดราคาที่ป้ายต้อง
แต้มสีแบบนี้ สงสัยมีคนหยิบมาผิดแล้วไม่ยอมเอาไปแขวนไว้ที่เดิม”

รสา หญิงสาวร่างเล็ก ท่าทางทะมัดทะแมงบอกขายหนุ่มร่างสูง
ที่ยืนทำหน้างองูท่ามกลางฝูงชน เขากำลังหยิบเสื้อยืดคอกลมสีขา
พลิกไปมาอย่างไม่สนใจราคาของมันนัก เพียงแค่อยากจะดูให้แน่ใจ
ว่าเป็นรุ่นที่เขาอยากได้หรือไม่ จนกระทั่งมีหญิงสาวมาสะกิดบอก
ขายหนุ่มจึงมองเธอผ่านแว่นกันแดดที่สวมอยู่ด้วยความสนใจ

ดวงตากกลมโตของเธอสะดุดตาเขาตั้งแต่แรกเห็น แม้เธอไม่ได้
หันหน้ามาพูดคุยกันอย่างเป็นเรื่องเป็นราวเพราะมัวแต่ง่วนอยู่กับการ
เลือกซื้อเสื้อผ้า แต่ก็ยังสะกดสายตาของขายหนุ่มให้หยุดอยู่ที่เธอ
ได้ครู่หนึ่ง

“ขอบคุณนะครับที่บอก” ขายหนุ่มแขวนเสื้อตัวดังกล่าวไว้

ตามเดิม ไม่ใช่เพราะคำแนะนำจากหญิงสาวว่ามันไม่ได้ลดราคา แต่เพราะสนใจผู้หญิงไซ้หมินที่ถือทั้งเสื้อและกางเกงพระพุทธรูปเงินเต็มสองมือมากกว่า สภาพของเธอไม่ต่างจากลูกค้ารายอื่นที่ขณะนี้เข้ามาเลือกซื้อสินค้ากันแน่นร้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตรงจุดที่มีป้ายลดราคาแขวนอยู่

“รับหิ้วหรือซื้อใส่เองคะ” หญิงสาวถามโดยไม่สนใจหันไปมองหน้าชายหนุ่มเช่นเคย เพราะแม้แต่หาไซ้กางเกงที่ลูกค้าฝากหิ้วอยู่ ของลดราคาก็อย่างนี้ ไม่มีไซ้ให้เลือกมากนักหรอก แถมยังต้องแย่งชิงกับนักหิ้วคนอื่นๆ อีก บางครั้งเธอก็พลาดรอยได้ไปหลายบาทอย่างน่าเสียดาย เพราะหาไซ้ที่ต้องการไม่ได้บ้าง หรือไม่ก็แย่งกับนักหิ้วคนอื่นๆ ไม่ทัน

“ซื้อใส่เองครับ ว่าแต่ ถ้ามหาไม่เหวอครับ”

“ก็ฉันเห็นคุณยังไม่ได้อะไรเลยสักตัว ชาวบ้านเขาหยิบกันไปจนหมดคราวแล้ว อยากได้อะไรคะ เสื้อ หรือกางเกง ไซ้ไหน เดี่ยวฉันช่วยหา”

“ไม่เป็นไรครับ ไว้วันหลังผมค่อยมาซื้อก็ได้ วันนี้คนเยอะ ผมเลือกไม่ค่อยสะดวก”

“แต่ของมันหมดแล้ววันนี้วันเดียวนะคะ!” รสชาติอ่อนด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง นี่เขาไม่รู้จริง ๆ หรือว่าที่คนแห่กันมาจนแน่นร้านขนาดนี้เพราะวันนี้เป็นวันลดราคาถล่มโลก ป้ายที่หน้าร้านก็เขียนบอก แถมโฆษณาทางสื่อโซเชียลมีเดียก็โปรโมทข่าวล่วงหน้ามาเป็นเดือนว่า วันนี้เป็นวันที่จะนำสินค้ามาลดถล่มหน้าเพียงวันเดียวเท่านั้น

“อ้าว เหวอครับ ถึงว่าสิ ตอนผมมาถึง ผมเห็นคนมาออเต็มหน้าร้าน เลยมองไม่เห็นป้ายว่าวันนี้มีขายของลดราคา ถ้ารู้ว่าคุณจะเยอะขนาดนี้ ผมมาวันหลังดีกว่า”

รสได้แต่มองหน้าชายหนุ่มนิ่งด้วยความประหลาดใจว่า มีคน

ไม่สนของลดราคาด้วยหรือ เธอเพิ่งสังเกตว่าผู้ชายคนนี้แม้จะสวมเสื้อ
ยัดกับกางเกงยีนธรรมดา แต่ออร่าความหล่อก็ฉายชัด ริมฝีปากของ
เขานอกจากจะหยักได้รูปแล้ว ยังอิมเต็มแถมแดงระเรื่อ สวมตุ้มหูแบบ
ห่วงทั้งสองข้าง ดูก็ไม่หยอก น่าเสียดายที่เขาสวมแว่นกันแดดอยู่ รส
จึงเห็นหน้าเขาไม่ชัด

“ขอโทษนะคะ คุณนทีหรือเปล่าคะ” พนักงานประจำร้านเดิน
เข้ามาหาชายหนุ่มด้วยรอยยิ้มและกิริยาที่บ่งบอกถึงความพิเศษของ
คนผู้นี้

“ครับ” ชายหนุ่มตอบรับด้วยรอยยิ้ม

“ขอโทษที่ให้รอนานนะคะ ผู้จัดการร้านให้มาแจ้งว่าคอลเล็กชัน
ใหม่ล่าสุดที่คุณนทีสั่งเอาไว้มาแล้วนะคะ เชิญที่แคชเชียร์ได้เลยค่ะ”

“ขอบคุณครับ” นทีเอ่ยขอบคุณพนักงานสาว เขาหันมามือให้
รสา ก่อนจะเดินไปจากตรงนั้นเพื่อจ่ายเงินซื้อสินค้าคอลเล็กชันใหม่ซึ่ง
ราคาแพงกว่าของที่ตกรุ่นจนต้องนำมาลดราคาล้างสต็อกหลายเท่า
ซึ่งมือผู้เต็มสองมือรสาในตอนนั้น...

เป็นเชลล์ต้องอดทน สิบล้อชนต้องไม่ตาย เพราะต้อง
 รีบลุกขึ้นมาขายของต่อ นี่คือการจำตัวของรสาผู้ทำงานใน
 ตำแหน่งพนักงานขายหรือที่เรียกกันสั้นๆ เก๋ๆ ว่า ‘เชลล์’ นั่นเอง การ
 เป็นเชลล์นั้นต้องใช้ทักษะหลายอย่างซึ่งรสามองว่าเป็นศิลปะชั้นสูง
 ไม่ใช่ว่าใครอยากจะเป็นเชลล์ก็ได้ ยกตัวอย่างเช่น...

เป็นเชลล์ต้องหูตากว้างไกล หูไวตาไว ช่างสังเกต แม้แต่สิ่งเล็กๆ
 น้อยๆ ก็ห้ามเล็ดลอดสายตา

“อู๊ย! โรงงานใกล้ดัดแปลงบริษัทนี่อยู่ที่นี่เอง ไม่ได้แล้ว ฉันต้อง
 มาเสนอขาย”

“เอ! นั้นรถขนส่งของบริษัทคู่แข่งนี่นา จะขับไปส่งของที่ไหนกัน
 นะ ไม่ได้การแล้ว ต้องแอบขับตามไปดู เผื่อจะไปเสนอขายบ้าง”

“เฮ้ย!...นั่นมัน! รถบอสนี่หว่า ตายแล้วมาทำอะไรแถวนี้เนี่ย
 ต้องรีบซ่อนตัวแล้ว ตอนแรกกะว่าพอฟรีเซนต์สินค้าช่วงเช้าเสร็จ จะ
 แอบไปร้านเค้กฝอยทองลาวา รับหิ้วเค้กลูกสิบยี่สิบกล่องเสียหน่อย
 ถ้าถูกจับได้ว่าแอบจู่ละก็ มีหวังโดนหักเงินเดือนแน่ๆ เลย!”

การเป็นเชลล์ไม่มีสูตรตายตัว ไม่มีตำราที่จะทำให้เป็นเชลล์มือ
 อาชีพได้ภายในสามสิบวัน ซึ่งก็ไม่ว่าจะรีบไปไหน ทุกอย่างต้องอาศัย

ประสบการณ์ที่ค่อยๆ สัมผัส เพราะกว่ารสาจะก้าวมาเป็นพนักงานขายเบอร์หนึ่งของบริษัทเอฟไอซีพพลายได้ เธอต้องผ่านอะไรมามากมาย ทั้งรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ หยาดเหงื่อ และคราบน้ำตา

คู่มือนักขายบางเล่มได้กล่าวเอาไว้ว่า การขายสินค้าเปรียบเสมือนการโยนลูกบอลใส่ตะกร้าสามใบ ซึ่งโอกาสที่ลูกบอลจากตะกร้าใบที่หนึ่งจะถ่วงลงไปสู่ตะกร้าใบถัดไปมีเพียงสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น พูดง่ายๆ ว่าหากนักขายเริ่มต้นเสนอขายสินค้ากับลูกค้าทั้งหมดหนึ่งร้อยราย ทำดีที่สุดแล้วจะมีลูกค้าที่ซื้อสินค้าจริงเพียงแค่หนึ่งรายเท่านั้น รสาเข้าใจหลักการนี้เป็นอย่างดี หลายปีที่ผ่านมา เธอจึงมุ่งมั่นนำเสนอขายสินค้าไม่ยอมหยุด

รสามีโอกาสพบคนมากหน้าหลายตา หลากหลายความคิด หลากหลายอารมณ์และนิสัยใจคอ พบเจออุปสรรคมากมาย แต่นั่นก็ไม่เคยทำให้รสาท้อแท้ เซลส์สวอยยังคงมุ่งมั่นเสนอขายสินค้าอย่างไม่เคยย่อท้อต่อคำปฏิเสธ ความผิดหวัง ความล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกสิ่งที่กล่าวมาหล่อหลอมให้เธอเป็นผู้หญิงแกร่ง อึด ถึก สู้อชีวิต และสวย คุณสมบัติข้อสุดท้ายนี้สำคัญมาก เพราะอย่างน้อยก็ช่วยให้ลูกค้าเจริญหูเจริญตา

รสาเป็นผู้หญิงร่างเล็ก ไม่ได้สูงมากนัก แต่ทรวดทรงองค์เธอสมส่วน จึงชอบสวมชุดกระโปรงสั้นๆ และรองเท้าส้นสูงๆ เข้าไว้ เพราะจะได้ทำให้เธอดูตัวสูงขึ้นมานิดหน่อย หญิงสาวมักจะพูดกับเพื่อนร่วมงานที่ชอบล้อเรื่องส่วนสูงของเธอว่า หากเธอสูงกว่านี้ ก็คงไปเป็นนางแบบ หรือไม่ก็ไปประกวดนางงามแล้ว ไม่มายืนตัวเตี้ยให้แซวกันอยู่อย่างนี้หรือ เพราะในเรื่องของความสวย เธอไม่เป็นสองรองใคร

ถึงแม้ความสูงของรสาจะน้อยไปสักนิด ทว่าใบหน้าสวยหวาน ที่มักจะมีรอยยิ้มอย่างเป็นมิตรนั้นสร้างความประทับใจให้ผู้พบเห็นได้อยู่เสมอ ดวงตากลมโตมีแววของความน่าเอ็นดู ขณะพูดคุยกับใคร

ดวงตาคู่นี้มักเป็นประกายคล้ายลูกแมวน้อยๆ ออดอ้อนไม่มีพิษมีภัย
จนสร้างความไว้วางใจให้ผู้คนที่พบเห็นได้ไม่ยาก

รสาเป็นคนคล่องแคล่ว ประกอบกับมีความสามารถในการ
นำเสนอที่รวบรัดและเข้าใจง่าย รวมถึงการติดตามงานอย่างถึงลูก
ถึงคนหรือพูดง่ายๆ ว่าตื้อนั่นแหละ ทำให้เธอเป็นนักขายที่ขายออดขายได้
เป็นอันดับหนึ่งของแผนก และพบบริษัทให้มีส่วนแบ่งทางการตลาด
เป็นอันดับหนึ่ง แข่งคู่แข่งในธุรกิจเดียวกัน

บริษัทเอฟไอซ์พพลายเปรียบเสมือนบ้านหลังที่หนึ่งของ
รสา ใช่ คุณฟังไม่ผิดหรอก เพราะรสาใช้ชีวิตที่บริษัทมากกว่าที่บ้าน
ส่วนบ้านที่แท้จริงมีไว้แค่ซุกหัวนอนเท่านั้น

บ้านหลังใหญ่ที่เธอเรียกว่าบริษัทนี้ประกอบไปด้วยเพื่อนร่วม
งานที่เปรียบเสมือนครอบครัวใหญ่ พวกเขาและเธอรักใคร่และห่วงใย
กันและกันมากเป็นพิเศษ ถ้ามองใต้อารทุกซอกดูก็เหมือนญาติ เพราะ
หากใครลาออกหรือเป็นอะไรไปแล้วละก็ วงแชร์วงใหญ่ที่ได้ร่วมทุน
กันเอาไว้จะมีอันสั่นคลอนทันที

“ผลตรวจสุขภาพประจำปีมาแล้วนะคะพี่ๆ ชา” น้องบ๊อม
เจ้าหน้าที่ HR หรือฝ่ายทรัพยากรบุคคลพูดพร้อมกับนำผลตรวจสุขภาพ
ประจำปีซึ่งเป็นหนึ่งในสวัสดิการของบริษัทมาแจกให้พนักงานตาม
รายชื่อ

“แม่แล้วอร ผลตรวจบอกว่าพี่เป็นโรคหัวใจอ้าว” รสาปล่อย
มุกฮากับผู้ช่วยสาวที่นั่งอยู่โต๊ะติดกับเธอ ฝ่ายขายและการตลาดที่รสา
สังกัดตั้งอยู่ในห้องซึ่งแยกส่วนจากแผนกอื่นๆ ภายในอาคารสำนักงาน
โต๊ะทำงานของพนักงานของแผนกนี้ตั้งหันหน้าเข้าหากันเพื่อให้คุยงาน
กันได้สะดวก

โดยปกติแล้ว พนักงานขายจะออกไปพบลูกค้า และแทบจะ

ไม่ได้กลับเข้ามาสำนักงานกัน พบลูกค้าเสร็จก็ต่างคนต่างไป เพราะถือว่าเป็นตำแหน่งงานอิสระที่ไม่ต้องตอกบัตรเข้างาน รสาเองก็ได้รับสิทธิ์นั้น ทว่าเธอชอบเข้ามาออฟฟิศเพื่อเมาท์มอยกับเพื่อนร่วมงานมากกว่าจะกลับบ้านไปนั่งเหงาๆ อยู่คนเดียว และที่สำคัญ ลูกค้าอาหารเสริม เครื่องสำอาง และของใช้กระจุกกระจิกของเธอส่วนใหญ่อยู่ที่นี้

“โอ้พี่แอม มีทางรักษาไหมคะนั่น” เอมอรรับมุกได้อย่างฉับไว เพราะเป็นผู้ช่วยที่ทำงานเข้าหากันมาโดยตลอด

“หมอบอกว่าให้เสพนุรุษเยอะๆ เดี่ยวก็หายเอง” พูดแล้วก็หัวเราะเสียงพลุก่กันทั้งหัวหน้าและลูกน้อง

“เสพมากๆ ระวังมีภาวะนุรุษอุดตันเส้นเลือดนะพี่แอม”

“ແหม...อ้อ ถ้ามีมาให้เสพจริงๆ ป่านนี้คงไม่เป็นโรคหัวใจอ้างว้างหรอกจ้ะ แต่จะว่าไป โรคทรัพย์จางน่ากลัวกว่าทุกโรคนะ โรคนี้พี่กำลังเผชิญอยู่จริง ไม่ได้เล่นมุก”

“ແหม...อย่างพี่แอมเนี่ยนะทรัพย์จาง ดูอย่างเดือนนี้สิ ยอดทะลุเป้าอีกแล้ว เอาเงินไปเก็บไว้ไหนเนี่ย” เอมอรบอกพร้อมกับนำเอกสารสรุปยอดขายประจำเดือนมาให้ผู้เป็นหัวหน้าตรวจสอบก่อนที่จะรสาจะจดปากกาเซ็นชื่อรับทราบแล้วส่งคืนไป

“เก็บไว้ที่ไหนล่ะ เอาไปใช้หนี้ได้ถอนที่นำไปพอกับแม่ล่ะสิ แล้วไหนจะต้องส่งเสียให้น้องเรียนอีก เด็กสมัยนี้ใช้เงินเก่งชะมัด” รสาพูดพลางยกมือข้างหนึ่งกุมขมับ ส่วนมืออีกข้างก็กดเครื่องคิดเลขคำนวณรายได้และรายจ่ายก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่เพราะมันไม่ค่อยสมดุลเอาเสียเลย

“เอานะ พี่แอมออกจะเก่ง เดี่ยวพอน้องแอนเรียนจบ พี่ก็สบายแล้ว” เอมอรพูดให้กำลังใจหัวหน้าที่ตอนนี้มีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด เธอเข้าใจดีว่ารสามีภาระหนักที่ต้องส่งเงินไปให้ทางบ้าน

ไถ่ถอนที่นาที่พ่อกับแม่นำไปจำนองเพื่อส่งให้เธอมาเรียนกรุงเทพฯ และ
ยังต้องส่งเสียสุนิสา น้องสาวคนเดียวที่ตอนนี้เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย
เอกชนแห่งหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนน้องสาวสุดที่รักคนนี้จะไม่เคยรับรู้ถึง
ความลำบากของพี่สาว เพราะวันๆ เอาแต่แต่งตัวตามแฟชั่น ชื่อของ
แบรนด์เนมตามเพื่อน ที่สำคัญ แทนที่จะมาพักอยู่ที่เดียวกันเพื่อลด
ค่าใช้จ่าย กลับขอไปเช่าห้องอยู่เอง อ้างว่าบ้านของพี่สาวอยู่ไกลมหา-
วิทยาลัย ทำให้เธอต้องแบกรับภาระค่าเช่าห้องให้น้องเพิ่มอีก

“พี่เข้าใจคนเป็นพ่อเป็นแม่ก็ตอนที่พี่ต้องส่งน้องสาวเรียนนี่แหละ
ตอนที่พี่เรียน พวกท่านคงเหนื่อยมาก หากเจ้าแอนมันเรียนจบ พี่ว่า
จะปลูกบ้านใหม่ให้พ่อกับแม่สักหลัง พวกท่านจะได้สบาย”

“แหม...วันๆ เอาแต่คิดถึงคนอื่นจนลืมสนใจตัวเองแล้วนะพี่
ดูซิ ผอมแห้งอย่างกับกระดูกเดินได้แล้วเนี่ย ดูแลตัวเองบ้างสิ หรือไม่
ก็หาคนมาดูแลซะ จะได้สบายขึ้น” เอมอรพูดกับหัวหน้าที่ด้วยความ
เป็นห่วงเพราะเห็นว่ารสายังไม่ฟื้นเป็นตัวเองเป็นต้นเสียที่ ผิดกับตัวเอง
ที่แต่งงานจนมีลูกแข่งหน้าไปแล้วถึงสองคน

“จะมีใครมาสนใจผู้หญิงภาระเป็นทางว่าอย่างไรพี่ละ แพนนะ
ก็อยากมีนะ ไม่ใช่ไม่อยุ่ก แต่มันยังไม่มีใครมาจีบ จะให้ทำยังไง”

“ไม่มีใครมาจีบหรือทำงานจนไม่เปิดโอกาสให้ใครกันแน่ บางที
พวกผู้ชายก็ชอบคิดไปเองว่าผู้หญิงสวยและเก่งมักไม่โสดนะ อรว่า
พี่แอมควรเพิ่มจริต ปรายตาให้ผู้ชายบ้าง เผื่อจะมีใครสนใจ” เอมอร
แนะวิธีมัดใจชายให้รสาแบบขำๆ

“พี่ปรายตาจนตาจะเหลืออยู่แล้วจ๊ะ ไม่เห็นมีใครสนใจเลย แต่ก็
เอาเถอะ ผู้หญิงสมัยนี้ดูแลตัวเองได้ ถ้าไม่มีใครมาจีบ ก็โสดให้ผู้ชาย
เสียดายเล่นไปวันๆ แบบนี้ก็มีความสุขดี” รสาพูดแล้วก็ยิ้มอย่าง
ปลอบใจตัวเอง

“ผู้หญิงเก่งมักจะหาแฟนยาก อย่างพี่แอม ต้องเพอร์เฟกต์แมน

อย่างบอสใช้ไหมล่ะ ถึงจะถูกสเปกตรงใจ”

เมื่อได้ยินเอมอรพูดแบบนั้น รสาก็เบิกตาโตพร้อมกับรีบจุกปากให้เอมอรเบาเสียงลงหน่อย จากนั้นเสียงหัวเราะก็เปล่งออกมาแทบจะพร้อมกันด้วยแววตาเป็นประกายปลื้มปริ่ม เมื่อได้เฝ้าถึงนายใหญ่สุดเท่และเพอร์เฟกต์ของพวกเขา

“แค่คิดก็เงินแล้ว คนอะไรหล่อยันเหิงอ” เอมอรเอ่ยด้วยสีหน้าชวนฝัน ลืมไปเลยว่าเคยมีลูก

“เนอะๆ ทั้งหล่อ ทั้งรวย พวกเรานี่เหมือนถูกหวยเลยเนอะ ทำงานได้เงินถมไม่ต้องไปดั่งดาราที่ไหนไกล ดั่งบอสตัวเองนี่แหละพินดี” รสากุญแจเสริม

“พี่แอมจำได้รึเปล่า อาทิตย์ที่แล้วที่แอร์ห้องบอสเสียนะ อรเอาเอกสารไปให้แกเซ็นพอดี เลยเห็นบอสปลดกระดุมเสื้อแล้วกระพือสาบเสื้อ โอ้โฮ พี่แอม กล้ามอกบอสอย่างแน่น ผิวังเนี่ยนเนี่ยน เห็นแล้วเลือดกำเดาแทบพุ่ง”

“หุ่ย!...” รสากำเสียงตื่นตื่นก่อนจะพูดเสริม

“เรื่องหน้าตาก็หล่อว๊ายตายควายลัมไดโนเสาร์แต่ดิน เรื่องงานก็เก่งเวอร์ มองการณ์ไกล ตัดสินใจเด็ดขาด โห...ยิ่งคิดก็ยิ่งปลื้ม”

“บางทีนะ ออร์กแอบจินว่าพี่แอมเป็นแฟนกับบอส”

“เฮ้ย! จินให้มันน้อยๆ หน่อยอว บอสนะ ของสูงนะ แค่คิดพี่ก็คันหัวแล้วเนี่ย สงสัยซักลากจะขึ้น” รสารีบห้ามลูกน้อง ไม่ให้จินตนาการเพ้อเจ้อจนเกินเหตุ

“คะ รู้แล้วค่ะว่าบอสมีไว้ชมและไว้นินทา เฮ้ย! มีไว้บูชา แต่ว่าบอสเราไซดนะ พี่แอมรู้ยัง อรนะ แอบไปสืบมาหมดแล้ว”

“รู้มานานแล้ว แล้วก็หยุดเพ้อและรีบทำงานต่อชะ ปานนี้แล้วรายงานประชุมยังไม่เสร็จ ถ้าโดนปาเล่งพี่ไม่รู้ด้วยนะ ช่วงนี้ของเขายิ่งแรงอยู่ด้วย”

พูดยังไม่ทันขาดคำ โทรศัพท์ที่ตั้งโต๊ะของรสาก็ดังขึ้น รสามองเบอร์โทรศัพท์ที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอแล้วข้าพรีตออกมาอย่างกลั้วไม่อยู่ เพราะคนที่โทร. มาก็คือ ‘ป้า’ ที่พวกเธอพูดถึงอยู่พอดี

“ของเขาแรงจริงๆ แรงกว่าสัญญาณสิบจีซะอีก” ว่าแล้วก็หันไปเมากับเอมอรต่ออีกนิด ก่อนจะรับสาย

“ฮัลโหลคะบอส”

“แอม...มาพบผมที่ห้องหน่อย” เสียงทุ้มจากปลายสายทำให้รสาดวงตาเป็นประกายอย่างเป็นปลื้ม ไม่มีอะไรจะทำให้เธอมีความสุขไปกว่ากว่าการได้ไปมอหน้าบอสใกล้ๆ อีกแล้ว คนอะไรหล่อจนบางครั้งถูกเขาต่อกั๊ยังไม่โกรธ

“ได้คะบอส” หญิงสาวรับคำสั่งแล้วก็แทบจะวิ่งระบำไปพบเจ้านายสุดหล่อด้วยอารมณ์ที่แสนเบิกบาน

รสาเคาะประตูห้องกรรมการผู้จัดการก่อนจะเปิดเข้าไปพบภาวินที่นั่งรออยู่ข้างในนั้น บอสหนุ่มถือแฟ้มเอกสารไว้แฟ้มหนึ่ง พลังกัมพหน้าเล็กน้อยมอเอกสารนั้นอย่างตั้งใจเป็นพิเศษ คิ้วหนาขยับให้ใบหน้าของเขาดูคมเข้ม จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากหยักได้รูปสี่แฉงระเรื่อตามธรรมชาตินั้น ทำให้ใบหน้าที่มักจะยิ้มยากของเขาดูละมุนละไมได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ภาวินยิ้มให้รสานิดหนึ่งเมื่อเธอเข้ามานั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของเขา วินาทีนั้นหญิงสาวถึงกับตะลึงราวกับตกอยู่ในภวังค์อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อนขอเจ้านายตัวเองในใจว่า เขาช่างโกงอายุของตัวเองสินดี ทั้งที่บอสหนุ่มคนนี้อายุก็ปาเข้าไปเลขสี่หน้าแล้ว แต่ใบหน้านั้นราวกับเพิ่งสามสิบต้นๆ อาจจะเป็นเพราะผิวสุขภาพดีอย่างคนมีอันจะกินของเขากระมังที่ทำให้เขายังดูดีกว่าคนอายุเท่าๆ กัน หรืออาจจะเป็นเพราะรูปร่างสูงใหญ่สมส่วนจากการดูแลตัวเองเป็นอย่างดี

ที่ทำให้ภาวินดูดีไปทุกกระเบียดนิ้ว

ดูเอาเถอะ ผู้ชายอะไรแก้มขาวอมชมพู นี่ถ้าไม่มีไรหนวดเขียวๆ เหนือริมฝีปากและปลายคางแล้วละก็ รสาคงคิดว่าคนที่นั่งอยู่ตรงหน้า เธอเป็นผู้หญิงแน่ๆ

“แอม!”

“ซา!”

“มองอะไร”

“มองบอส เอ๊ย! มองว่าบอสกำลังดูอะไรอยู่นะคะ” พุดแล้วก็ทำเป็นเฉไฉด้วยการชี้แฟ้มเอกสารซึ่งภาวินถืออยู่ในมือ

“อ้อ นี่คือสรุปยอดขายตลอดการทำงานเป็นเชลล์ของคุณนะ แอม ปีนึกคิดว่าจะปรับตำแหน่งคุณให้เป็นผู้จัดการฝ่ายขาย”

ดวงตาของรสาบีกกว้างพร้อมทั้งเปล่งประกายด้วยความปลื้มใจสุดขีดเมื่อได้ยินประโยคนั้นจากปากเจ้านาย ในที่สุดเธอก็ได้มีวันนี้ วันที่เจ้านายเห็นคุณค่าจากการตั้งใจทำงานมาโดยตลอดของเธอ ถ้ากระโดดข้ามโต๊ะไปกอดทักสินได้ เธอคงกระโดดไปกอดเขาแล้ว แต่ถ้าทำอย่างนั้น เธอคงโดนไล่ออกแทนที่จะได้เลื่อนตำแหน่ง

“แต่!”

ในทุกๆ ความสำเร็จมักจะมีอุปสรรคมาเสมอ อุปสรรคที่ว่านี้มันเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่บอสหนุ่มเอ่ยคำว่า ‘แต่’ เพราะหากใช้คำนี้พูดก่อนประโยคใดก็ตาม หลังจากนั้นเตรียมลำบากได้เลย

“คุณต้องปิดการขายกับบริษัทเอฟพีบีกรุปให้สำเร็จเสียก่อน ผมถึงจะแต่งตั้งคุณอย่างเป็นทางการได้ แค่นี้คุณทำได้ใช่ไหม” ถึงแม้ภาวินจะเป็นเจ้านายที่ทั้งหล่อและทั้งใจดีในสายตาของรสามาโดยตลอด แต่ว่าบอสก็คือบอส ที่ไม่เคยให้อะไรใครง่าย ๆ

“เอฟพีบีกรุปเหรอคะ แอมเคยได้ยินมาว่าเราพยายามจะเข้าไปขายตั้งหลายครั้ง แต่ก็ไม่สำเร็จ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร” รสาจำชื่อ

บริษัทนี้ได้อย่างขึ้นใจ เพราะเพื่อนร่วมงานของเธอที่เป็นพนักงานขาย เหมือนกันต่างพากันถอดใจกับการเสนอขายสินค้าให้บริษัทนี้ สงสัย โอกาสก้าวหน้าของเธอจะมีกระดุกขึ้นโตมาขวางเข้าให้แล้ว

“ว่าไงละ สนไหม ถ้าถอดใจผมจะได้ให้เซลล์คนอื่นเขาทำ แล้ว เรื่องตำแหน่งก็ค่อยว่ากัน”

พูดอย่างนี้รสาถือว่าดูถูกกันอย่างแรง และคำว่า ‘ค่อยว่ากัน’ ของบอส แปลตรงๆ ก็คือถ้าเธอทำไม่สำเร็จ ชาตินี้ก็คงไม่ได้ตำแหน่ง ผู้จัดการฝ่ายอย่างแน่นอน ก็รู้นะว่ามันยาก แต่เงินเดือนที่เพิ่มขึ้นจากการได้เลื่อนตำแหน่งช่างล่อตาล่อใจเสียเหลือเกิน

“ทำได้ละ แอมต้องทำให้ได้”

คำยืนยันหนักแน่นของรสาทำให้ภาวีนยิ้มอย่างพอใจ เพราะ นอกจากรสาแล้ว เขาก็ไม่เห็นใครที่มีศักยภาพพอที่จะเสนอขายสินค้า ให้บริษัทเอพีบีกรุปได้เลยสักคน

“ดีมาก ผมคิดไม่ผิดจริงๆ ที่เลือกคุณให้มาดูแลลูกค้าเจ้านี้ คุณเป็นคนติดตามงานได้ดี ใส่ใจในรายละเอียด ช่างสังเกต แล้วก็...” พูดแล้วก็ขมวดคิ้วเมื่อเห็นลูกน้องสาวจ้องหน้าเขาตาแป๋ว

“แอม!”

“ฮา!”

“จ้องหน้าผมทำไม”

“เอ่อ...คือว่า...บอสมีลวนะคะ ตรงนี้” รสาจิ้มแก้มของตัวเอง เพื่อบอกตำแหน่งจุดแดงๆ ที่เห็นได้ชัดเมื่อปรากฏอยู่บนผิวสุขภาพดี ของบอสหนุ่ม

ภาวีนยกมือแตะแก้มตัวเองอย่างลึ้มตัวและสัมผัสได้ถึงตุ่มสิวที่ไม่รู้โผล่ขึ้นมาตอนไหน เขาเองก็เพิ่งรู้ตัว

“แล้วไง” ผู้เป็นเจ้านายถาม เขาไม่ใช่หนุ่มเจ้าสำอาง สิวขึ้น แค้นก็ขึ้นไปสิ จะไปกังวลทำไม

แต่สำหรับรสา เธอยอมไม่ได้ บอสของเธอจะหล่นน้อยลงไม่ได้!

“คือว่าแอมมีแผนแปะสิวมานำเสนอนะคะ แอมขายตัวนี้อยู่แล้ว ก็ใช้เองด้วย ใช้ดีมาก ๆ ถ้าบอสไม่กล้าแปะตอนนี้ ก็เอาไว้แปะก่อนนอนก็ได้ แปะคืนนี้รับรองพุงนี้เข้าสิวยุบและกลับมาหล่อเหมือนเดิม” ว่าแล้วก็หยิบแผ่นแปะสิวขนาดทดลองใช้ออกจากกระเป๋าถือแล้ววางไว้บนโต๊ะตรงหน้าภาวิน แต่ก็ต้องสะดุ้งจนรีบเก็บแผ่นแปะสิวกลับ เพราะสายตาดูๆ ของอีกฝ่าย

“ไอ้แอม!”

“ซา...” รสาขานรับเสียงอ่อยพร้อมกับยิ้มทะเล้น เธอทำงานกับภาวินมานานจนรู้ว่าบอสของเธอเป็นกันเองกับพนักงานแค่ไหน

“มันใช่เวลาขายของไหม” ภาวินทำเสียงดูไปอย่างนั้น แต่จริงๆ แล้วก็กลืนยิ้มแทบแย่

“ไม่ได้ขายเสียหน่อย แอมให้บอสใช้ฟรีๆ เลยนะคะเนี่ย”

“แล้วก็จะเอาไปโปรโมตกับพนักงานคนอื่นว่าผมก็ใช้ละสิ”

“ทำไมบอสรู้ทัน” รสาได้แต่ยิ้มกลบเกลื่อน เธอรู้ว่าพนักงานแทบจะทุกคนในเอฟไอซัพพลายยกให้ภาวินเป็นไอดอลด้านความพิถีพิถัน สิ่งไหนที่บอสถามว่าดี ทุกคนก็จะว่าดีด้วย

“กลับไปทำงานของตัวเองได้แล้วไป” นายใหญ่แห่งเอฟไอซัพพลายพยายามบั่นหน้าข่ม พยักเปิดไปทางประตูเพื่อบอกให้รู้ว่าเขาหมดธุระที่จะพูดกับรสาเพียงเท่านี้ แต่รสาแอบเห็นว่าเขาหัวเราะออกมานิดหนึ่ง เธอจึงแก้มองลึ้มแผ่นแปะสิวไว้บนโต๊ะทำงานของเจ้านายหนุ่มแล้วเดินจากไป

แม้เพียงเล็กน้อย แต่หญิงสาวก็พยายามตอบแทนภาวินทุกครั้งที่มีโอกาส เพราะเธอยังจำวันแรกที่พบภาวินที่เอฟไอซัพพลายได้ดี วันนั้นเขามีสัวเลือกมากมาย ผู้มาสมัครงานในตำแหน่งพนักงานขายแต่ละคนโฟรโฟล์สูงลิ่วดูจะอดเขาเอเวอร์เรสต์ ประสบการณ์แน่น หาก

เทียบเป็นชั่วโมงบินก็คงจะไปกลับดวงจันทร์ได้สิบรอบ แต่บอสก็เลือก
เธอผู้ซึ่งจบปริญญาโทมาใหม่ๆ ไว้ประสบการณ์ด้วยเหตุผลง่ายๆ ที่ว่า
‘คุณดูเหมือนแก้วเปล่าๆ ดี ผมเลยคิดว่าผมน่าจะเติมเต็มใน
สิ่งที่ผมต้องการให้คุณทำได้มากกว่าใครๆ’ หลังจากนั้นจนถึงวันนี้
รสาก็รู้สึกว่แก้วเปล่าๆ ของตัวเองได้กลายเป็นตุ่มใส่น้ำไปเสียแล้ว...

...

รสากลับมาทำการบ้านอย่างหนัก ค้นประวัติของบริษัทเอพีบี
กรุปให้มากที่สุดเท่าที่จะหาได้ ขับรถไปวนเวียนที่หน้าบริษัทอยู่หลาย
รอบ ในที่สุดเธอก็ได้รู้ว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดซื้อของบริษัทเอพีบีกรุปคือ
ใคร และสามารถนัดเข้าไปพบจนได้

ดวงตาเล็กหยีที่ดูออกว่ามีเชื้อสายจีนมองรสาอย่างหยาดยิ้มเมื่อพบเชลล์สาวที่วันนี้ได้เข้ามาแนะนำตัวและแนะนำสินค้ากับบริษัท ชาญวิทย์เป็นเจ้าหน้าที่จัดซื้ออาวุโสที่ทำงานให้บริษัทเอพีบี กรุ๊ปมานานตั้งแต่สมัยก่อตั้งบริษัท จนได้รับความไว้วางใจให้ดูแลเรื่องการสั่งซื้อสินค้า ต่อบรรจุภัณฑ์ และคัดเลือกผู้ขายรายใหม่ๆ ให้บริษัทแห่งนี้ได้โดยไม่ต้องรอการตัดสินใจจากผู้บริหาร

“แอมต้องขอขอบคุณคุณชาญวิทย์มากนะคะ ที่ให้โอกาสแอมเข้ามาพบและนำเสนอสินค้าในวันนี้” รสาใช้ทักษะและประสบการณ์ที่มีนำเสนอสินค้าอย่างเต็มความสามารถ ดวงตากลมแป้นของเธอยังคงใช้การได้ดีเสมอเมื่อชาญวิทย์มองมาที่เธอด้วยความเอ็นดูตลอดเวลาที่เธอนำเสนอสินค้า

“ถ้าผมรู้ว่าเชลล์ของเอฟไอซ์พพลายสวยขนาดนี้ละก็ ผมคงให้เข้ามาเสนอขายสินค้าตั้งนานแล้วละครับ” ชายวัยกลางคนอ้วนพลางหัวเราะจนพุงกระพือม ใบหน้ากลมแป้นอย่างคนเจ้าเนื้อยิ้มกริ่มตอนที่พูดประโยคนี้กับรสา ทำให้หญิงสาวรับรู้ได้ทันทีว่าเขาไม่ได้แค่แกล้งเล่นๆ

“แหม สินค้าของเราก็น่าสนใจไม่แพ้เชลล์หรอกค่ะ” เชลล์สาว

พยายามพูดให้ชาวนิติวิทย์กลับมาสนใจสินค้าตามเดิม นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่รสาเจอเรื่องลักษณะนี้ และนี่ไม่ใช่สิ่งเลวร้าย เธอกลับมองว่าเป็นโอกาสเสียด้วยซ้ำ เพราะถ้าลูกค้าสนใจในตัวพนักงานขายก็เท่ากับว่าเขาสนใจในตัวสินค้าเช่นกัน รสาไม่ลืมมอบเอกสารที่จะใช้ในการพิจารณาสั่งซื้อให้แก่ชาวนิติวิทย์ตามขั้นตอนที่เธอทำกับลูกค้าบริษัทอื่นๆ เสมอ

“เอาละครับ สินค้าของคุณน่าสนใจ ถ้ายังงั้นคุณแอมส่งใบเสนอราคามาให้ผมดูก่อนก็แล้วกัน แล้วผมจะติดต่อกลับไป”

เอาละสิ คำว่า ‘แล้วจะติดต่อกลับไป’ มีความหมายหลายอย่าง ซึ่งแปดสิบเปอร์เซ็นต์มักจะเสียหายไป ไม่ติดต่อกลับมาอย่างที่พูด

“ให้แอมตามงานได้ช่วงไหนดีคะ” รสาพยายามจะสื่อความหมายกับชาวนิติวิทย์ว่า “ถ้าคุณไม่ติดต่อไป เดี่ยวฉันจะเป็นฝ่ายติดต่อมาเอง”

“ผมต้องนำข้อมูลบริษัทของคุณแอมเสนอให้เจ้านายคนใหม่ของผมก่อน เขาจะมาเริ่มงานสัปดาห์หน้านะครับ ถ้าหากเขาสนใจผมจะนัดให้คุณแอมได้เจอกับเขา ดีไหมครับ”

ได้ยินแบบนี้ รสาก็ยิ้มอย่างมีความหวัง

“ขอบคุณคุณชาวนิติวิทย์มากนะคะ แอมไม่รู้จะตอบแทนคุณชาวนิติวิทย์ยังไงเลยคะ” รสาพูดพลางยกมือขึ้นมากระพุ่มมือให้ผู้สูงวัยกว่าตรงหน้า แต่ชาวนิติวิทย์กลับส่งสายตากรึมกริมกลับมาจนน่าขนลุก ทำให้เธอหุบยิ้มแทบไม่ทัน

“ถ้าอยากตอบแทนผม เ็นนี้ไปทานข้าวกับผมสิครับ ผมมีบางอย่างจะคุยกับคุณแอม เป็นเรื่องที่จะทำให้คุณแอมปิดการขายกับเอฟี่ปีกรู้ปได้ อย่างง่ายดาย” ถึงแม้จะฟังดูมีเล่ห์ลับ แต่ในเมื่อให้ความหวังกันขนาดนี้ รสาจึงไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดลอยไปง่ายๆ

“ยินดีค่ะ แอมขอเป็นฝ่ายเลี้ยงนะคะ ถือเสียว่าแทนค่าขอบคุณคุณชาวนิติวิทย์ที่ให้โอกาสแอม” รสารับนัดชาวนิติวิทย์ทันทีโดยไม่ลังเลใจ

ในเมื่อชาวนิวยอร์กที่ร้อนที่จจะเสนอเงื่อนไข มีหรือที่เธอจะไม่ลองฟังดูสักครั้ง ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายมารออยู่ตรงหน้าแล้ว

รสาเอ๋ย การขายของให้เอพีก็รู้ไม่เห็นจะยากเลยสักนิด ง่ายจะตาย...

รสานัดพบกับชาวนิวยอร์กที่ร้านอาหารสไตล์เพื่อชีวิตแห่งหนึ่ง ที่มีเพื่อนของเธอเป็นผู้จัดการร้าน เพราะจะได้ส่วนลดพิเศษ หญิงสาวมาถึงที่ร้านได้ไม่นาน ชาวนิวยอร์กก็มาถึง หญิงสาวจึงเชิญเจ้าหน้าที่จัดซื้ออาวุโสให้นั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับเธอ เริ่มต้นสร้างความประทับใจให้เขาด้วยการดูแลเอาใจใส่อย่างดีเยี่ยม

“คุณชาวนิวยอร์กอยากทานอะไรเป็นพิเศษไหมคะ” หญิงสาวถามขณะก้มหน้าเปิดดูรายการอาหารที่อยู่ในเล่ม ไม่รู้ตัวเลยว่าชาวนิวยอร์กแอบมองเนินอกอิมขาวผุดผ่องที่โผล่พ้นคอเสื้อแล้วอึ้งมึนๆก้มก้มแค่นั้น รสาเป็นหญิงสาวร่างเล็กที่มีองค์ประกอบอย่างพอเหมาะพอดี อีกทั้งบุคลิกเอาอกเอาใจเก่งแบบนั้น ทำให้ขายวัยกลางคนหลงเสน่ห์เธอได้อย่างง่ายดาย

“ตามใจคุณแม่เลยครับ ผมขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อน อ้อ มื้อนี้ผมขอเลี้ยงเองนะครับ คุณแม่สั่งอาหารให้เต็มที่เลย” ชาวนิวยอร์กเอ๋ยอย่างใจกว้างก่อนจะลุกจากเก้าอี้ แล้วเดินไปห้องน้ำ

รสาสั่งอาหารทั้งจานหลักและกับแกล้ม เธอไม่ลืมที่จะสั่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อสร้างบรรยากาศในการเจรจาธุรกิจครั้งนี้ด้วย เซลล์สาวบอกพนักงานของร้านว่าขอเป็นคนชงเหล้าด้วยตัวเองเพราะติดนิสัยคอยบริการลูกค้าเวลาไปรับประทานอาหารหรืองานเลี้ยงต่างๆ และที่สำคัญ เธอต้องการความเป็นส่วนตัวในการคุยงานกับชาวนิวยอร์กครั้งนี้ด้วย

...

เมื่อชาญวิทย์ทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำเสร็จก็มายืนตรวจเช็คความหล่อของตัวเองอยู่หน้ากระจกห้องน้ำ ชายวัยกลางคนได้แต่มองเงาสะท้อนของตัวเองด้วยความภาคภูมิใจที่วันนี้เขาควาสวยอย่างรสมารับประทานข้าวกันสองต่อสองให้หนุ่มๆ ได้มองกันตาละห้อยเล่น ชายวัยกลางคนจับปกคอเสื้อเชิ้ตให้เข้าที่ ยกมือเสยผมที่มีผมหยอกปนอยู่มากพอสมควรให้เข้าทรง พร้อมกับทำเสียงจึกจึกด้วยความขำใจ

“ลืมย้อมผมได้ยังงี้” ชาญวิทย์พึมพำ เขาจำได้ว่าในรมมีวีและเจลดแต่งผมอยู่ จึงคิดจะกลับไปที่รถ แล้วจัดแต่งทรงเพื่อปิดผมขาวเท่าที่จะทำได้ การควาสวยมารับประทานข้าวด้วยวัยใกล้เกษียณแบบนี้คงไม่พ้นถูกเข้าใจผิดว่าลูกสาวพาพ่อมารับประทานข้าวนอกบ้านแน่ๆ คิดได้อย่างนั้นก็ถอนหายใจหน้ากระจก มองตัวเองแล้วยิ้มอย่างภาคภูมิใจที่หาวิธีแก้ปัญหาของตัวเองได้

ในขณะนั้นเองเสียงหุ่่มกั๊งวานจากด้านหลังก็ดังเป็นคำทักชาญวิทย์ บ่งบอกถึงความสนิทสนมคุ้นเคยกัน

“อาวิทย์” ชายหนุ่มเจ้าของรูปร่างสูงใหญ่ ยิ้มให้ชาญวิทย์ทั้งริมฝีปากและแฉะตา นอกจากส่วนสูงอันโดดเด่นแล้ว เขายังมีใบหน้าเรียวได้รูปปรับกับผมทรงทรงลอนสไลด์ปลายตามแบบฉบับวัยรุ่น ที่แม้จะดูยุ่งๆ แต่ก็ยังดูหล่อ เขาผู้นี้อยู่ในชุดเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงยีนธรรมดา ทว่าละมุนตาราวกับดาราเกาหลี

“อ้าว! คุณนัทมาร้านนี้เหมือนกันหรือครับ มากับใครครับเนี่ย” ชาญวิทย์ทักทายคนที่กลับด้วยถ้อยคำและกิริยาสุภาพ แม้ว่าที่จะเป็นชายหนุ่มรุ่นลูก แต่ชาญวิทย์นั้นรู้ดีว่าฐานะและชาติตระกูลของนัทเหนือกว่าเขามากแค่ไหน เพราะขณะนั้นที่คือเจ้านายของชาญวิทย์เนื่องด้วยชายหนุ่มได้รับมอบหมายจากผู้เป็นพ่อให้มาดูแลบริหารเอพีปิกู๊ปต่อจากรุ่นพ่อ นำชัยก่อร่างสร้างเอพีปิกู๊ปมากับมือพร้อม

ด้วยพนักงานเมื่อครั้งก่อตั้งบริษัทใหม่ๆ แต่ไม่กี่คน หนึ่งในนั้นคือ
ชาญวิทย์ ที่นำชัยไว้วางใจไม่ต่างจากญาติคนหนึ่ง

“ผมมาคนเดียวครับ แล้วอาวิทย์ล่ะครับมากับใคร”

“ผมมาทานข้าวกับเออ...” ชาญวิทย์หยุดคิดอยู่ครู่หนึ่ง เขาควร
จะเรียกรสว่าอะไรดี เรียกว่าเพื่อนก็ไม่น่าจะเหมาะนัก เพราะอายุ
ของเขากับหญิงสาวนั้นห่างกันราวพอกับลูกเลยก็ว่าได้

“มากับเชลล์ที่ขายของให้บริษัทเรานะครับ ว่าแต่ คุณนัทมีโต๊ะ
นั่งหรือยังครับ ถ้าไม่มีก็ขอเชิญนั่งรับประทานข้าวด้วยกัน” ชาญวิทย์
เอ่ยปากชวนอย่างเสียไม่ได้ ก็เล่นเจอกันจริงๆ แบบนี้ จะไม่ชวนทั้งที่
รู้ว่าที่มาคนเดียวก็ดูจะทำตัวห่างเหินกับเจ้านายตัวเองไปหน่อย

“เชิญอาวิทย์คุณระบุตามสบายเถอะครับ ผมไม่รีบจนดีกว่า
ร้านนี้เป็นร้านเพื่อนผมเอง เรื่องหาโต๊ะนั่งไม่ใช่ปัญหา ไปนั่งโต๊ะเจ้าของ
ร้านยังได้เลย” นัทเอ่ยอย่างอารมณ์ดี อันที่จริงเขาไม่ใช่แค่เพื่อน
เจ้าของร้าน แต่มีหุ้นอยู่ที่ร้านนี้อยู่เกือบครึ่ง

“ไม่มีอะไรซีเรียสหรอกครับ ก็แค่สังสรรค์กันธรรมดา ถ้าคุณนัท
ไม่เร่งเกี่ยว ผมก็อยากจะเชิญทานข้าวด้วยกันสักหน่อย” ชาญวิทย์พูด
อย่างเจียมตัว เขาให้เกียรติที่ไม่ต่างจากให้เกียรตินำชัย พ่อของชาย
หนุ่ม

ส่วนนัทนั้น เขาเห็นชาญวิทย์ทำงานกับพ่อของเขามาตั้งแต่เด็กๆ
จนกระทั่งตอนนี้ชาญวิทย์ก็ยังคงสุขภาพและยกย่องเขาและพ่อมาก
เกินไปจนชายหนุ่มอดเกรงใจเขาไม่ได้

“เร่งเกี่ยวอะไรกันครับอา ผมต้องยินดีต่างหากที่ได้ร่วมโต๊ะกับ
เจ้าหน้าที่จัดซื้อรุ่นเดอะอย่างอาวิทย์ ว่าแต่อานั่งโต๊ะไหนเหอะครับ”
นัทตอบรับคำชวนด้วยรอยยิ้มอ่อนน้อม ตั้งแต่เลิกงานตอนนั้นถือ
ชาญวิทย์เสมือนญาติคนหนึ่ง เมื่อผู้ใหญ่ชวนรับประทานอาหาร จะปฏิเสธ
ได้อย่างไร

“โต๊ะหมายเลขสิบสามครับ คุณนี่ไปนั่งรอที่โต๊ะได้เลย ผม
ขอกลับไปหยิบของที่รถสักครู่ แล้วเดี๋ยวจะตามไปครับ” ชาญวิทย์บอก
หมายเลขโต๊ะกับชายหนุ่ม จากนั้นทั้งสองก็แยกกันตรงหน้าห้องน้ำ

ตัวอย่าง

นทีเดินตรงไปที่โต๊ะหมายเลขสิบสามตามที่ชาญวิทย์บอก แล้วสะดุดตากับสาวสวยชุดแดงที่ขงเหล้าอย่างชะมัดกั้มน้ำ เธอคืบ น้ำแข็ง เดิมโซดา แล้วใช้ที่คืบน้ำแข็งคนเหล้าให้ส่วนผสมเข้ากันด้วยความตั้งใจจนแทบไม่ได้สนใจคนรอบข้าง

“ร้านเรามีสาวขงเหล้าสวยขนาดนี้เลยหรอเนี่ย” ชายหนุ่มพึมพำเมื่อเห็นท่วงท่าอันคล่องแคล่วของรสา เขาหยุดมองเธออยู่นาน เจริญตาเจริญใจกับเดรสสั้นสีแดงสดที่ขับผิวขาวหมดจดให้ยิ่งผุดผ่อง รูปร่างอันสมส่วนของเธอดึงดูดสายตาเขาไม่ให้ละไปสนใจอย่างอื่นได้

นทีมองจนคนที่ถูกมองเริ่มรู้ตัวและเงยหน้าจากการขงเหล้า ขึ้นมาพบว่า ขณะนี้มีชายหนุ่มยืนยิ้มกริ่มกริ่มอยู่ไม่ห่าง หญิงสาวไม่พูดอะไรนอกจากมองชายหนุ่มกลับแล้วขมวดคิ้วใส่เขาด้วยความสงสัย

“เอ่อ...ขอโทษนะครับ โต๊ะนี้ของคุณชาญวิทย์จองไว้หรือเปล่าครับ” นทีสะดุ้งนิดหนึ่งเมื่อถูกจับได้ว่าแอบมองหญิงสาวอยู่ เลิกคืบ หนาขึ้นสูงด้วยท่าทางเก๋ไก๋นิดๆ มือไม้ของเขาตุกะกะจ้นต้องแสวงทำเป็นเสยผม เผยให้เห็นผิวหน้าผากโหนกนูนโสีปิ้งไร้ริ้วผ้า พาให้สาวชุดแดงอิจฉาลึกๆ ในใจ

‘เป็นผู้ชายจำเป็นต้องผิวขาวใสขนาดนี้ไหม’

“ใช่ค่ะ คุณมากับคุณชาญวิทย์หรือคะ แล้วจะทานข้าวด้วยกันไหมคะ” รสถามชายหนุ่มด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย เพราะชาญวิทย์ไม่ได้บอกเธอเอาไว้ว่า จะมีใครมาร่วมโต๊ะด้วย

“ใช่ครับ พอดีผมบังเอิญเจอคุณชาญวิทย์ที่ห้องน้ำ เขาเลยชวนให้มาทานข้าวด้วยกัน” นทีตอบรสา ขมวดคิ้วเข้มเล็กน้อยด้วยความแปลกใจว่าแม่สาวนักชงคนนี้ทำไมช่างชักชวน ทั้งที่หน้าที่ของเธอก็เพียงแค่งงเหล้าไม่ใช่หรือ

รสายิ้มให้ผู้มาใหม่พร้อมเชิญให้นั่ง นทีจึงเลือกนั่งตรงเก้าอี้ฝั่งเดียวกับที่รสาขึ้น ทำให้หญิงสาวเห็นการแต่งตัวของเขาใกล้ๆ เธอแอบกวาดตามองชายหนุ่มอย่างระมัดระวังพร้อมกับประมวลผลในสมองว่าเขามีความสัมพันธ์อย่างไรกับชาญวิทย์ และเหตุใดจึงมาร่วมโต๊ะอาหารในวันนี้ด้วยกันได้

“ผู้ชายท่าทางจะอายุสามสิบกว่าๆ สวมเสื้อยืด กางเกงยีน รองเท้าผ้าใบ แต่โอ้โฮ...รองเท้ายี่ห้อนี้นั้นในไทยยังไม่วางขายเลยนี่นา ถ้าของแท้เนี่ยแพงหูฉี่เลยนะเนี่ย แหม...ก็อปะเหมือนเซียนอะ”

รสาคิด มันเป็นไปได้เลยที่คนแต่งตัวธรรมดาๆ แบบนี้จะมีรองเท้าของแท้ใส่ ต้องพวกดารา หรือไม่ก็คนรวยๆ โน่นถึงจะมี แต่ถึงอย่างไรก็ต้องขอชมพ่อบุญของก๊อปทั้งตัวคนนี้ว่า ช่างมีรสนิยมดีเหลือเกิน เพราะสไตล์การแต่งตัวของเขาช่างเหมาะเจาะเข้ากันดีกับตุ้มหูแบบห่วงที่เขาสวมทั้งสองข้าง ท่าทางแนวๆ แบบนี้ บุคลิกดีแบบนี้ หากจับมาใส่สูทผูกเนกไทก็จะเป็นนักธุรกิจได้อย่างแนบเนียนแน่ๆ

แต่จะเป็นอย่างนั้นไปได้ยังไง เพราะคนใส่ของก๊อปทั้งตัวคงจะเป็นนักธุรกิจไม่ได้แน่ๆ เขาคงเป็นได้แค่ลูกกะจ๊อกที่เป็นลูกน้องของชาญวิทย์อีกที ซึ่งวันนี้คงบังเอิญเจอกันแล้วชาญวิทย์ถือโอกาสเลี้ยงข้าว แต่ถึงแม้พ่อบุญคนนี้จะเป็แค่ลูกกะจ๊อก ทว่ารสาก็รักได้อยู่ในใจ

เพราะเขาคือนีรูปร่างหน้าตาดีแท้ รูปร่างสูงโปร่ง ไหล่ก็กว้าง ผิวขาว
หมดจด คิ้วหนาเข้ม จมูกโด่งเพียว ดวงตาหวานคมชวนมอง ปากหยัก
อímเต็ม แล้วยังจะแดงอมชมพูอีกแฉะ ตอนที่เขานั่งมามีให้เธอ รส
รู้สึกราวกับโลกหยุดหมุนไปชั่วขณะ คนอะไรฟันขาวสะอาดเรียงสวย
อย่างกับเม็ดหมากฝรั่งซีเครีท

ถึงแม้เขาจะไม่ได้มีตำแหน่งใหญ่โตก็เถอะ แต่ถ้าได้ติดต่อ
ประสานงานกับเขาคือนีบ่อยๆ คงกระชุ่มกระชวยหัวใจนาดู ว่าแล้ว
ก็ไม่รอช้า รสเริ่มแสดงคุณสมบัติผู้มีมนุษยสัมพันธ์อันดีเลิศกับเขา

“รับเครื่องดื่มอะไรดีคะ”

“ผมขอน้ำเปล่าก็แล้วกันครับ” นีตอบหลังจากเหลือบมองโต๊ะ
วางเครื่องดื่มที่ตั้งอยู่ข้างๆ แล้วเลือกเครื่องดื่มที่มีอยู่แล้ว

“แหม...กลัวเมาเหวอะ ดีค่ะ เมาไม่ขับ” รสพยายามชวนคุย
เพื่อสร้างความคุ้นเคย เธอยังคงยืนอยู่ข้างโต๊ะเครื่องดื่ม คืบหน้าแข็งใส่
ลงไปในแก้วเปล่าแล้วเทน้ำเปล่าลงไปด้วยความชำนาญ

“ผมไม่ต้องกลัวเมาจนขับรถไม่ได้หรอกครับ ผมมารดไฟฟ้า”

“ตาย!...เก่งไม่มีขับ พิกอัปก็ไม่มีซี” รสสงสารชายหนุ่มสุดหล่อ
อยู่ในใจ เธอยกแก้วน้ำมาวางให้ทันทีแล้วหันกลับไปเทเครื่องดื่มของ
ตัวเองบ้าง

ระหว่างนั้นที่เห็นว่ามีกอน้ำแข็งก้อนเล็กๆ ที่คงจะกระเด็น
ลงมากตอยู่บนเก้าอี้ตัวถัดจากที่เขานั่งอยู่ ซึ่งน่าจะเป็นเก้าอี้ของรส
ชายหนุ่มจึงหวังดียื่นมือไปหยิบออกให้ และข้างบังเอิญที่รสนำถ่มน้ำ
ลงนั่งบนเก้าอี้ตัวนั้นพอดี

รสติดตัวขึ้นทันทีเมื่อรู้สึกว๊าน้ำทั้งบะไรบางอย่าง หันไปมอง
ตัวต้นเหตุจึงเห็นว่ามีของชายหนุ่มยังวางค้างอยู่บนเก้าอี้ตัวนั้น

“นี่!” หญิงสาวไวววายเสียงดังลั่นเพราะภาพที่เห็น ไม่ต้องเดา
ให้เสียเวลาแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ รสเฝ้ามองริมฝีปากซึ่งเคลือบด้วย

ลิปสติกสีแดงกับชุดที่สวมด้วยความโกรธเมื่อถูกคนที่เพิ่งรู้จักกัน ลวนลาม ถึงแม้จะเป็นผู้ชายหน้าตาดีก็เถอะ แต่มาทำนิสัยเย้ยๆ มือไม้ ทุกชนแบบนี้ รสรับไม่ได้อย่างแรง

แม้ว่าโดยปกติแล้วสาเป็นคนเก็บอารมณ์ได้ดีมากๆ บ่อยครั้งที่เธอถูกลูกค้าหนุ่มน้อย หนุ่มใหญ่ หรือแม้แต่หนุ่มเหลือน้อยลวนลาม ทางสายตา มากสุดก็มีแตะเนื้อต้องตัวบ้าง แต่ก็แค่จับมือ แตะแขน เล็กๆ น้อยๆ ซึ่งเธอก็พยายามใจเย็นและทำใจให้ได้ แต่นั่นมันก้นของ เธอเฉยวันละ ก้นที่ไม่เคยมีชายใดได้สัมผัสมาก่อนนับตั้งแต่โตเป็นสาว ก้นที่เมื่อสักครู่เธอสัมผัสได้ถึงฝ่ามือเต็มๆ ที่อุ่นจัดจนรู้สึกได้

“กล้าดียังไงมาจับก้นฉัน นายลูกกะจ๊อก” ด้วยความตกใจและความโกรธจนไม่ยั้งคิดทำให้สติของรสาขาดสะบั้น เธอสบถคำที่ไม่เคย ใช้นับใครมาก่อนใส่ชายหนุ่ม มองเขาตาขวางด้วยความโกรธจัด

“คุณเรียกผมว่าลูกกะจ๊อกอย่างนั้นเหรอ!” นทีขมวดคิ้วพลาง มองรสาด้วยสีหน้าขึงใจ เขาลุกขึ้นยืนกอดอกพร้อมกับฟังสะโพกไว้ กับขอบโต๊ะ เขี่ยครีมฝีปาก อึมด้วยสีหน้าเยยวนนิดๆ ทำให้หญิงสาว ยิ่งเข้าใจผิดว่าอีตาดคนที่ทำหน้าที่กว่นบาทาเธออยู่ตอนนี้ตั้งใจลวนลาม เธอแน่ๆ

“ใช่ ลูกกะจ๊อกไม่พอ แถมยังลามกอีกต่างหาก” ท่าทางอวดดี นั้นยิ่งทำให้รสาโกรธ หญิงสาวพยายามข่มอารมณ์สุดขีดเพราะเห็นว่า เขาเป็นคนของชาญวิทย์ จึงสับัดหน้าไปทางอื่นอย่างพยายามสงบ สติอารมณ์

รอให้ชาญวิทย์มาก่อนเถอะ เธอจะฟ้องให้หน้าใจ ให้โดนตัด เงินเดือนเสียให้เช็ด

“เป็นพนักงานขงเหล่า ทำกิริยาแบบนี้กับลูกค้าได้ด้วยเหรอ” นทีพูดกับผู้หญิงที่เข็ดใส่เขาด้วยความขบขันปนหมั่นไส้ นี่คงเป็น ครั้งแรกในรอบสิบปีกระมังที่เขาถูกผู้หญิงเข็ดใส่ อาจเป็นเพราะเขา

ไม่ได้เป็นลูกกะจ้อกอย่างที่หญิงสาวว่า นทีจึงไม่ได้โกรธเธอ จะมีก็แต่
มันเขียวแก้มป่องๆ ของคนที่เอาแต่ทำหน้าบึ้งใส่เขาอยู่ในขณะนี้
มากกว่า

“ฉันไม่ใช่พนักงานชงเหล้า” รสหา้นขวับมาได้แทบจะทันที

“แล้วรู้เอาไว้ด้วยนะว่าฉันเป็นเพื่อนกับผู้จัดการร้านนี้” แคเธอ
พูดว่าเป็นเพื่อนผู้จัดการร้าน เจ้าหน้าที่ที่ดูแลความปลอดภัยร่างกาย
กำยำสองคนก็เดินเข้ามาขนาบข้างเธอ หญิงสาวเซ็ดหน้าอย่างวางมาด
พร้อมกับยกมือขึ้น ส่ายหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงห้ามไม่ให้เจ้าหน้าที่รักษา
ความปลอดภัยทำอะไรชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าเธอ ก่อนจะเอ่ยเสียง
พึมพำ แต่ก็เหมือนจะตั้งใจให้คนตรงหน้าได้ยินว่า

“ไม่เป็นไรนะ แค่นี้ฉันจัดการได้” ด้วยความล้าพองว่ามีพวก
ห้องของตนอยู่ที่นี้ รสหาต์วัดสายตาค้อนพร้อมกับเหยียดปากใส่ชายหนุ่ม
เธออะ! ให้มันรู้เสียบ้างว่าใครเป็นใคร

แต่สิ่งที่อีกฝ่ายตอบได้มานั้นมีเพียงเสียงหัวเราะ พร้อมทั้ง
ส่ายหน้าราวกับว่าเป็นเรื่องน่าตลกสิ้นดี

“อิตานี้ ฉันทนไม่ไหวแล้วนะ” รสหาโกรธจนหัวหมุนที่อิตาลามก
นี้ไม่สำนึกในความผิดของตัวเองเอาเสียเลย มีอย่างไหนจับก้นเธอ
แล้วยังจะมีหน้ามาหัวเราะหน้าเรไรอีก อย่างนี้ต้องสั่งสอนกันหน่อย

คิดแล้วก็หันไปคว้าแก้วเหล้าที่ชงเสร็จใหม่ๆ แต่ยังไม่ทันจะยก
มันขึ้นจากโต๊ะ มือหนาของใครบางคนก็มารั้งมือของเธอเอาไว้เสียก่อน

“แอม! ใจเย็น” เป็นมานโซ เพื่อนของเธอที่เป็นผู้จัดการร้านเดิน
เข้ามาสมทบกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ยังคงยืนคุมเชิงอยู่

“มานโซ แก่มาทีดีแล้ว ช่วยบอกคนของแกให้โยนนายคนนี้ออก
จากร้านไปเลย เขาชวนลามฉัน เขาสร้างความวุ่นวายให้ร้านของแก”
เมื่อเห็นว่าคนที่ตำแหน่งใหญ่โตที่สุดในร้านออกมาสมทบ หญิงสาว
ก๊ิပ်ฟ่องเป็นการใหญ่

“แอม คือว่าฉัน...ฉันไม่” มาโนชได้แต่อึกอัก เขาทำอะไรไม่ได้ นอกจากแยงแก้วเหล้าจากมือของรสาได้สำเร็จ แล้วนำไปวางไว้ใกล้ๆ จากนั้นถอนหายใจอย่างโล่งอก

“มัวรออะไรอยู่ละ รีบจัดการสิ แกเป็นเพื่อนฉันรีเปลา มัวแต่ยืนอึ้งอยู่ได้ แกเป็นผู้จัดการร้านนี่นะโว้ย!”

“แต่คุณที่เป็นหุ้นส่วนร้านนี้โว้ย!” มาโนชโพล่งออกมาในที่สุด รสาจึงหันขวับไปหาผู้ชายที่เธอเพิ่งมีปากเสียงด้วย ก่อนจะพบว่าตอนนี้เจ้าหน้าที่ร่างกำยำสองคนขับไปยืนขวางข้างหน้าที่เสียแล้ว

“นี่มันอะไรกันวะเนี่ย” หญิงสาวพึมพำอย่างคาดไม่ถึง

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับคุณนัท ทำไมการด์มาเย็นอยู่ตรงนี้” เสียงของชาญวิทย์ทำให้รสาหันไปมองชายวัยกลางคนที่เดินเข้ามาหาชายหนุ่มรุ่นลูก พร้อมทั้งเรียกขานเขาด้วยสรรพนามที่ทำให้เกียรติเกินความเป็นหัวหน้าลูกน้อง

“เอาเข้าไป” หญิงสาวยังคงพึมพำพร้อมกับหูอื้อตาลาย

“ไม่มีอะไรหรอกครับอาวิทย์” นัทหันไปตอบชาญวิทย์อย่างไม่อยากลงรายละเอียด จากนั้นก็หันมามองหญิงสาวพร้อมกับอมยิ้ม เพราะขณะนี้รสาหน้าซีดเผือดและยังพูดอะไรไม่ออกสักคำ

“พอดีผมเดินมาที่โต๊ะ แล้วมาเจอกับคุณ เอ่อ...”

“อ้อ คุณแอมครับ เป็นเซลล์ที่มาเสนอขายวัตถุดิบให้บริษัทเรา คุณแอมครับ นี่คุณนัท กรรมการผู้จัดการคนใหม่ของเอพีบีกรุ๊ป”

“ชะ...ช่วยแล้ว นี่กรรมการผู้จัดการหรือเนี่ย อยากตาย...ฉันอยากตาย”

รสาพึมพำเกือบจะไม่เป็นภาษาจบบก็แทบเข่าอ่อน ไม่ใช่สิ เธอถึงกับหมดเรี่ยวแรงเซียวละ ถึงขนาดต้องทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ ก้นของเธอจึงรู้สึกถึงความเย็นของก้อนน้ำแข็งที่ยังค้างอยู่บนเก้าอี้ตัวที่เธอนั่ง หญิงสาวหันไปทางนัทที่เห็นเขาเลิกคิ้วพร้อมกับเอียงหน้าให้แทน

ทำนองว่านี่คือสิ่งที่เขาพยายามจะแก้ตัวทั้งหมด แต่เธอก็เอาแต่
โวยวายโดยไม่คิดจะฟังเขาอธิบาย สุดท้ายก็มีแต่พังกับพังแบบนี้

สองมือของรสายกขึ้นพนมโดยอัตโนมัติ ดวงตากลมแป้วมองไป
ยังนทีด้วยประกายใสแวววาว ซึ่งมันยังคงใช้ได้ผล เพราะทำเอาคนที่
ผลอมองสบตาใจกระตุกวบ และหยุดสายตาที่ใบหน้าของเธอ เมื่อครู่
ยังเช็ดใส่เขาอยู่แท้ๆ คราวนี้มาทำตาออกดื้อจนขอความเห็นใจ ถ้าเป็น
แมวที่บ้านละก็ จะจับมาเกาพุงเสียให้เช็ด

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณแอม” นทีเรียกชื่อหญิงสาว ทำให้รสา
ถึงกับสะดุ้ง เธอติดตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้ด้วยท่าทางสับสน จึงผลอบัด
ไปโดนแก้วเหล้าที่วางอยู่บนโต๊ะ จนกระฉอกใส่กางเกงของนทีเข้าอย่าง
ไม่ตั้งใจ

“แอมขอโทษค่ะคุณนที แอมไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ค่ะ”
รสาจะลาละลักพร้อมกับรีบดึงกระดาษทิชชูมาเช็ดขากางเกงในที มือ
ที่สั่นเทาไปหมดเช็ดแบบผิดๆ ถูๆ ทำให้นึกถูกเช็ดเริ่มหวั่นกลัวว่าเธอ
จะเช็ดไปโดนจุดสำคัญเข้า จึงแย่งกระดาษชำระจากมือหญิงสาวไป
จัดการตัวเอง

“เอามาสิ ผมเช็ดเอง” เสียงเข้มมีแววของความขุ่นเคืองอย่าง
เห็นได้ชัด ทำให้เชลล์สาวยิ่งใจแป้ว

‘ตายเถอะว่า ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายของเรามีหวังหายวับไปกับตา
แน่ๆ ไม่น่าเลยเรา’ รสามองความผิดพลาดครั้งใหญ่ของตัวเองอย่าง
ปลงไม่ตก เมื่อเข้าเธอก้าวขาไหนออกจากบ้านกันนะ เธอจึงต้องมาเจอ
เรื่องผิดพลาดซ้ำซ้อนได้ถึงขนาดนี้ เป็นเพราะโต๊ะหมายเลขสิบสามนี่
แน่ๆ เพราะมันคือเลขอาถรรพ์

“เปียกมากไหมครับคุณนท”

“ก็เยอะอยู่ครับ ผมคงต้องขอตัวกลับก่อน คงอยู่ทานอาหาร
ด้วยไม่ได้”

“แล้วนี่ในรถมีทางเกงมาเปลี่ยนไหมครับ” ชาญวิทย์ถามด้วยความเป็นห่วง เขาพอจะรู้มาบ้างว่านี่เป็นคนรักการออกกำลังกาย และมักจะมีชุดออกกำลังกายติดรถเอาไว้เปลี่ยนเวลาเข้ายิมอยู่เสมอ

“ผมไม่ได้เอารถมาครับ”

“จ้ะ! ให้แอมไปส่งคุณนะคะ” หญิงสาวรีบอาสา

ชายหนุ่มปรายตามองหญิงสาวรูปหนึ่ง เธอยังคงมองมาด้วยดวงตาใสแจ๋ว เขาเกือบจะผลอยิ้มอยู่แล้ว แต่ก็ต้องดึงสีหน้าให้เข้มต่อ เพราะอยากรู้ว่าแม่สาวไซซ์มินิคนนี้จะจัดการกับสถานการณ์แบบนี้อย่างไร

“ไม่เป็นไรครับ ผมกลับรถไฟฟ้าเองสะดวกกว่า” คำปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใยนั้นทำให้รสถึงกับพูดอะไรไม่ออก ทว่าเธอจะไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

“แต่แอมว่าคงไม่ดีแน่ๆ ถ้าคุณจะขึ้นรถไฟฟ้าทุกๆ ที่มีกลิ่นเหล้าคูลิ่งขนาดนี้ เชื้อแอมเถอะคะ ให้แอมไปส่งคุณเถอะ” หญิงสาวพยายามโน้มน้าว

“ผมเห็นด้วยกับคุณแอมนะครับ กลิ่นเหล้าคูลิ่งขนาดนี้ อาจทำให้คนในรถไฟฟ้าเข้าใจผิดได้นะครับ” คราวนี้ชาญวิทย์ช่วยพูดให้อีกแรง

นที่ก้มมองทางเกงตัวเองที่ยังคงเปียกชื้นโดยเฉพาะตรงเป้า กลิ่นเหล้าคูลิ่งจนเขารู้สึกได้ เขาขมวดคิ้วเข้มอย่างใช้ความคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนจะหันไปพูดกับชาญวิทย์ด้วยสีหน้าเกรงใจ

“ถ้าผมให้คุณแอมไปส่งตอนนี้ อาวิทย์ก็ไม่มีคนทานข้าวเป็นเพื่อนนะสิครับ”

“โอ้! ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมกินคนเดียวได้ ผมก็กินข้าวคนเดียวออกจะบ่อย” ชาญวิทย์ตอบด้วยใบหน้าที่ยังคงยิ้มอย่างคนอารมณ์ดี นที่ไถ่อย่างนั้นจึงหันไปพยักหน้าให้รส ดวงตาของหญิงสาวถึงกับ

มีประกายเจิดจ้าเกิดขึ้น ริมฝีปากอ้อมยิ้มกว้างอย่างโล่งอกที่นทียอมให้เธอไปส่ง ช่างไม่รู้เสียเลยว่าทุกอริยาบถตกอยู่ในสายตาของเขา เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“รถจอดตรงไหนครับ” นทียังคงวางท่าขรึม ทำเสียงเข้ม

“คุณที่ไม่ต้องเดินทางไปที่รถให้เมื่อยหรอกค่ะ เดี่ยวแอมจะบริการให้เต็มที่ คุณแค่เดินไปที่หน้าร้าน แอมจะขับรถไปรอที่นั่น” หญิงสาวพูดกับชายหนุ่มอย่างเอาใจใส่ นทีมองเธอความหาอะไรบางอย่างในกระเป๋าคืออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะยื่นขวดเล็กๆ บรรจุของเหลวสีเหลืองใสมาให้

“น้ำหอมค่ะคุณนที เป็นกลิ่นหอมอ่อนๆ ไม่ฉุนมาก เอาไว้ดับกลิ่นเพื่อคุณเหม็นกลิ่นเหล่านี้” ยื่นขวดน้ำหอมให้เสร็จ รสาก็ขยับเพื่อไปขับลมมารอรับที่ตามที่ได้นัดหมายกันเอาไว้

นทีมองขวดน้ำหอมขนาดเล็กในมือ ช่างขวดเขียนชัดเจนว่าเป็นขนาดทดลองใช้ ชายหนุ่มเปิดฝาจุกน้ำหอมออก ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ เหมือนอย่างที่รสาวว่า มันไม่ใช่ น้ำหอมราคาแพงอย่างที่เขาเคยใช้ แต่ช่างหอมจับใจเมื่อเป็นกลิ่นเดียวกับที่เขาได้กลิ่นจากตัวเธอ

“หอมดี”

ชายหนุ่มไม่ได้พรมน้ำหอมที่กางเกงเพื่อดับกลิ่นเหล่านี้ตามที่หญิงสาวบอก เขาเก็บมันใส่กระเป๋ากางเกงเอาไว้ ก่อนจะหันไปหาชาวนิวยอร์กเพื่อกล่าวลา ทว่าตอนนี้มีสาวสวยมานั่งเคียงข้างเขาแล้ว คงเป็นพนักงานภายในร้านที่มาให้บริการเครื่องดื่มและรับประทานอาหารเป็นเพื่อนเขาไปด้วย นทีไม่อยากรบกวนเวลาแห่งความสุขของอีกฝ่าย จึงทำแค่ยิ้มให้แล้วพยักหน้าส่งสัญญาณว่าขอตัวกลับ จากนั้นเดินไปยังหน้าร้านอาหารที่มีรถของรสาขับมาจอดรออยู่แล้ว

ด้วยถูกสถานะทางการเงินบีบบังคับ ทำให้ **รสา** นักขายมือทอง
แห่งบริษัทเอฟไอซีฟพลาย
ต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในกลโกงของบริษัทเอพีบีก룹
และที่เลวร้ายกว่านั้นคือเธอถูกจับได้โดยละม่อมในเวลาอันรวดเร็ว
โดย **นที** ผู้บริหารหนุ่มเจ้าของเอพีบีก룹นั่นเอง
การเรียกร้องให้ชดใช้ความผิดด้วยความละมุนละไมจึงเกิดขึ้น
งานนี้เซลส์สาวผู้ยึดมั่นในอุดมการณ์อย่างรสา
ที่ประกาศกร้าวว่าจะไม่คิดเงินเลยกับลูกค้าจะอย่างไร
เหมือนที่อะอะหยอด อะอะอ่อย
แล้วแบบนี้รสาจะใจแข็งไปได้อีกนานแค่ไหนกัน

ทดลองอ่าน

24

สาระ สนุก คุ้มใจ

SPB

สตาปอมบุ๊กส์

www.satapombooks.com

สำนักพิมพ์ใบเครื่อสตาปอมบุ๊กส์

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-00-4080-3

9 786160 040803

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

ราคา 240 บาท